

Razlaga knjige preroka Izaija

6,183 sl.

»V letu, ko je umrl kralj Uzíja, sem videl Gospoda. ... Tedaj je priletel k meni eden izmed serafov« (Iz 6,1.6a).

Vsem svetim so že od začetka sveta prihajale nebeške moči, da so ozdravile bolezni naše človeške narave. Tudi Izaiju je bil poslan seraf, da mu odvzame grehe in ga tako očisti. Poslan mu je bil, ko ga je Bog slišal, kako objokuje svojo bedo in priznava greh, ki je v njegovi duši. Tedaj je vzkliknil: »Gorje mi, izgubljen sem, ker sem mož z nečistimi ustnicami, prebivam sredi ljudstva z nečistimi ustnicami!« Tako je govoril tudi Pavel: »Jaz nesrečnež! Kdo me bo rešil telesa te smrti?« (Rim 7,24). In takoj zatem, kakor tisti, ki je že deležen božje pomoči: »Zahvaljen bodi Bog po Jezusu Kristusu.« Prerok je torej vzkliknil: »Gorje mi!« takoj zatem, ko je z očmi duše jasno videl božje kraljestvo in Boga samega, ki je sedel na vzvišenem in dvignjenem prestolu in je s svojim veličastvom napolnjeval ves svet, ker je bil tako velik. Ne bi se spodobilo tako vzklikniti, preden je videl Boga.

Tako tudi Mojzes, ki si je sicer pridobil vso egipčansko modrost in je najverjetneje po nadarjenosti in umu vse prekašal, ni opazil, da jeclja in brblja; ko pa je slišal govoriti Boga, se je brž zavedel, kako težko govori in kako okoren jezik ima.

Seraf je torej vzel s kleščami žareče oglje z oltarja.

Pomisli tudi s svojo glavo, kakšen bi lahko bil ta oltar, kako težko dostopen, da se niti seraf ni upal dotakniti z roko, ampak je vzel ogenj v roke s kleščami. In vzel je žareče oglje; potem pa je vzel v roke ogenj. Kakšen je bil po naravi ta ogenj, ki očiščuje grehe? Verjetno je podoben tistemu, o katerem je rečeno: »Jaz vas krščujem s Svetim Duhom in ognjem.« Ker pa je oglje ogenj, ki ostaja znotraj snovi, ki se je strdila in je zemeljska, morda nakazuje Gospodov prihod v učlovečenju.

Evangelist namreč pravi: »Beseda je meso postala.« Meso pa je, potem ko je sprejelo sijaj božanstva, kolikor je bilo telesno, bilo čutno zaznavno, kolikor pa je bilo združeno z božanstvom, je bilo prosojno in sijajno. To meso je razdejalo grehe sveta in je očistilo naše pregrehe; to meso nam je prerokba že nakazala s podobo (...).

Temu ognju soroden je ogenj tistega grma, ki ga je Mojzes videl goreti, pa ni zgorel. Klešče pa morda nakazujejo sposobnost, ki jo ima vsak od nas, da prejme božjo milost v sorazmerju s pripravljenostjo, ki jo ima sleherni za dobro.

»Nato sem slišal glas Gospoda: 'Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas?'«

Gospod hoče, da prerok prostovoljno sprejme naročilo. Res je, da mu da razumeti, kako je zadeva nujna, vendar prav tako hoče, da s svojo dobro voljo pokaže, da je primerna oseba za tako poslanstvo.

Zato se je Mojzes, ko je bil poklican za tako častno nalogo biti voditelj tako številnega ljudstva, zbal: »Kdo sem jaz, da bi šel pred faraona iz izpeljal Izraela iz Egipta?!

In na drugem mestu: »O Gospod, nikoli nisem bil spreten v besedah, ne včeraj, ne predvčerajšnjim, pa tudi zdaj ne, odkar govoriš s svojim služabnikom« (2 Mz 4,10). In na drugem mestu: »O Gospod, prosim, pošlji koga drugega!« (2 Mz 4,13).

Izaija pa se je nasprotno, ne da bi slišal kaj podobnega in zgolj ko je razumel nujnost tega poslanstva, sam od sebe ponudil in se zagnal v svoji veliki gorečnosti v sredo nevarnosti, ne da bi pomislil na težave, ki ga bodo doletele s strani ljudstva (...).

Sprejeti službo je odvisno od nas; dati moč za prejeto poslanstvo pa je odvisno od tistega, ki daje milost za uspeh, to je od Boga. Zato je, kolikor je bilo odvisno od njega samega, rekel: »Tukaj sem, pošlji mene!« Kolikor pa je bilo odvisno od milosti, je pustil delovati Gospoda (...).

Tisti, ki jim je duša zbrana in čista, ki jim je duh razsvetljen z neizrekljivo krepostjo, imajo v sebi božjo besedo, ki nekako odmeva v njihovi duši, čeprav zrak ne prejema vibracij tega glasu niti ne seže ta glas do ušes.

Bog piše svojo voljo v prerokovo srce kot v knjigo. In za tistega, ki v svoje srce sprejema božanske besede, pravimo, da sliši. Zato tudi prerok, potem ko je že rekel: »Tukaj sem, pošlji mene!« ne odgovori več na vprašanje, ki je sledilo. Ne doda: »Jaz bom šel,« ker je poslanstvo preveliko in bi presehalo njegove moči. To, česar si ne pripisuje, mu Bog podeli. Rekel mu je namreč: »Pojdi in reci temu ljudstvu!« On pa se je s tem, ko je rekel: »Tukaj sem!« poln zaupanja, ker je bil deležen Njega, ki je, upal prišteti med stvari, ki so. To pa je rekel, potem ko so bile njegove ustnice očiščene (...).

Ne smemo pa si misliti, da to velja samo za Izaija, ampak tudi za vse tiste, ki se jih dotakne ognjena in resnična beseda, ki odvzame vse, kar je bilo storjeno proti božji postavi, in očisti od vsega, kar je bilo storjeno po krivici.

Zato pa tudi mi sprejmimo prihod božje Besede. Če rečemo po naše: naj se dotakne naših ustnic in naj ne pusti blizu nobeni zmoti, naj nam očisti ustnice in izbriše naše grehe. Naj se ne zdi čudno, če se oglje spremeni v Besedo, po načelu iz psalma: »Tvoja beseda je močno razžarjena in tvoj služabnik jo ljubi.«

Prevedel br. Miran Špelič OFM